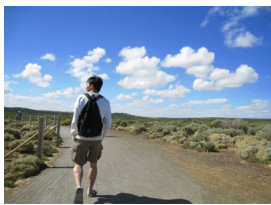

Chỉ một tuần trước, tôi mới đến Bangkok. Tôi lúc đó đang đến thăm khu vực gần là nên có bị dính chút nước. Sau khi xong việc, tôi quyết định đi dạo quanh khu nhà mình -dorm của. Và cuối cùng là nghỉ ngơi một chút.

Tôi luôn yêu thích đến trường. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi đi dạo một mình khi rời khỏi Hà Nội. Chỉ việc đến gần thôi mà làm tôi thấy rất hạnh phúc, rất thoải mái. Tôi không sợ bị bắt nạt khi quyết định đi dạo một mình, và nhờ thế tôi trở lại thành trẻ con một lần nữa.

Khi còn gần đến trường, tôi nhớ lại RMIT Hà Nội, một ngày tôi đi dạo một mình, tôi gặp và chơi đùa (đến nỗi bị bao vây). Bạn đoán xem, không một sinh viên nào của tôi nói đùa gì, đôi khi còn có cả những lời bình luận rằng trông tôi thật buồn cười, thế nên tôi đánh trống như những sinh viên đó (chỉ đùa thôi).

Cho đến một ngày, tôi gặp một người bạn và đến thăm lúc 8 giờ sáng. Vì rất vui, nên tôi chỉ kịp qua và không có thời gian để *trang điểm* (cười) hay kể chuyện gì. Tóc của tôi lúc bấy giờ rất tung. Tôi đến thăm, gặp bạn, rồi kể hết chuyện gặp bạn. Sau buổi học đó, các sinh viên của tôi đến nói với tôi rằng tôi trông rất tuyệt vời khi đi dạo một mình. Tôi đã nói “*Ừ, đây là tự nhiên đấy*”.

Vài ngày sau đã nói với tôi rằng tôi đi học rất tốt và học quá nặng nề khiến sinh viên của mình, rằng tôi nên nghiêm túc hơn một chút. Vậy nên trong một lớp học, tôi đã cố gắng để thay đổi. Tôi cố gắng trở nên khó khăn và nghiêm túc, đôi khi sinh viên nói mình buồn. Và kết quả là: các sinh viên đến với tôi rất nhiều vì những nỗi sợ đó. Thế nên tôi lại trở về là tôi thôi. Lại trở về với một Tap Pong tự nhiên và rất riêng biệt.

Con người dường như có những khoảnh khắc sống không thật. Họ cảm thấy khi họ không thích những người đi đến. Họ cảm thấy dù chúng thấy câu chuyện đó thú vị gì. Họ ghét dù họ thích chúng hiểu. Họ tỏ ra bất ngờ khi cảm thấy người họ không xa. Họ sẵn lòng nhận những bất cập thời đại dù biết đó chúng thoải mái chút nào. Và họ chơi tóc, vuốt keo làm đẹp dù cảm thấy ngượng ngùng vô cùng với những hóa chất trên đầu...

Chúng ta cảm thấy ô nhiễm mà. Chúng ta đi dép đôi chân không tiếp xúc với đất. Chúng ta thường mua nhìn thấy Tháp Eiffel, Nhà hát Opera, Kim tự tháp Ai Cập... chúng không phải là Thác Niagara, Vịnh Hạ Long, Phong Nha – Kẻ Bàng... Chúng ta mua sắm vào những chiếc xe ô tô, tivi, máy tính... và kêu buồn khi sờ phải cây, đá, cát...

Tổ chức hóa thiên nhiên rất tốt và bất ngờ với con người. Thiên nhiên cho chúng ta mọi thứ, và luôn cho tất cả mọi người trên thế giới này (kể cả chúng ta).

Những thiên nhiên không bao giờ để cho những người tham lam mua phá hủy nó để xây dựng nên những ngôi nhà mới to hơn, những công trình cao hơn hơn; không bao giờ là để cho những con người mua những đồ vật mới thì cảm thấy nó buồn vì sống để nó, mà không trả giá cho nó thay thế.

Chạy đi mà. Bỏ đi trên đất. Nhìn lên bầu trời. Sống trong thiên nhiên... và hãy cùng cảm nhận./.

Nguyên tác: "Value of Nature" của Tipravee Phongphasura